

ЦІННІСТЬ САМОПОВАГИ

Президент Джеймс Е. Фауст
Другий радник у Першому Президентстві

Вогник ЦСО для дорослої молоді • 6 травня 2007 р. • Солт-Лейкська Скинія

Яка честь бути цього вечора з усіма вами, молоді дорослі, і вашими провідниками—з тими, хто сидить тут, у нещодавно оновленій дорогій нам Скинії, і тими, хто зібралися у центрах колів близько й далеко і спостерігають ці збори через супутник! Мабуть, мені зручніше сидіти, ніж вам. Я пригадую, як сам сидів на тих лавах, і хоча Скинію реконструювали, від того м'якішими вони не стали. Нам приємно бачити всіх вас, чудових юнаків і дівчат, і ми вдячні за вас, і цінуємо ваше бажання йти вперед, і чинити праведно, і досягати того, чого від вас хоче Господь у вашому житті. Ви, юні леді, здається, знаєте, що ви робите і чого прагнете, а юнаки вчаться того, що їм належить робити. Я хотів би сказати цим юнакам одне: не надто прислухайтесь до своїх страхів. Подумайте про це.

Я радий, що зі мною сьогодні сестра Фауст. Коли ми вирішили одружитися, то я сказав їй, що мені буде потрібна її допомога і що мені необхідно вчитися далі, для чого мені знадобиться її підтримка, і я можу сказати чесно, що вона таки підтримувала, підтримувала багато і сильно, і завдяки цьому я досяг дечого у своєму житті. Мушу сказати вам, що в шлюбі необхідно мати помічника, а сестра Фауст була мені найкращою помічницею.

Сьогодні я хотів би поговорити про самоповагу—те, що ми самі думаємо про себе, як реагуємо на думки інших людей про нас, і про цінність наших досягнень.

Колись давно один невідомий англієць просив у молитві: “О Боже, допоможи мені бути високої думки про себе”. “Це,—сказав Президент Гарольд Б. Лі стосовно молитви того англієця,—має бути молитвою кожної душі; не надмірно розвинена самоповага, що перетворюється на гордовитість, пихатість чи зарозумілість, а праведна самоповага, яку можна визначити, як “віру у свою цінність у власних очах, в очах Бога, і в очах людей”¹.

Справді, самоповага, про яку я говоритиму цього вечора, це не сліпа, зарозуміла, марнославна любов до себе, але скоріше це самоповага, а саме: почуття власної гідності, чесне і без марнославства. Воно походить від внутрішнього спокою і сили.

Самоповага лежить в основі нашого особистого зростання і досягнень. Це той клей, що тримає разом наше вміння покладатись на себе, наш самоконтроль і позитивну чи негативну самооцінку та забезпечує надійність усіх механізмів самозахисту. Вона захищає від надмірного самообману, невпевненості в собі, самозасудження і просто егоїзму.

Цінність непримітного

За своє довге життя я помітив, що найбільшою повагою вшановують не обов'язково тільки заможних чи відомих людей, але й тихих, непримітних, невідомих героїв, чие справжнє ім'я, як і ім'я Невідомого Солдата, відоме лише Богові. Непримітне часто має незначний *статус*, але велику *цінність*.

Приклад непримітного

У дитинстві я мешкав у Коттонвудській частині округи Солоного Озера, тоді це була сільська місцевість. Одним з чоловіків, дуже сповнених почуттям власної гідності і заслугуючих на велику повагу, був один старий брат зі Скандинавії, якому щодня доводилося йти кілька миль, а потім ще їхати трамваєм, щоб дістатися до цвинтаря Солт-Лейк-Сіті, де він працював, і в такий же спосіб повертатись додому. Його робота складалася з поливання і косіння трави, вирощування квітів і викопування ям для могил. Говорив він мало, бо не дуже володів англійською, але завжди був там, де мав бути, роблячи те, що мав робити, взірцево і з гідністю. У нього не було проблем з егоїзмом чи нестачею віри, бо копаючи ями для могил, щоб заробити на життя, він відчував, що його робота—це служіння Богові. Він був людиною з незначним статусом, але великою цінністю.

Цінність і потенціал учнів Христа

Коли Христос покликав Своїх учнів, Він не шукав чоловіків і жінок зі статусом, багатством чи славою. Він шукав тих, хто був цінним і мав потенціал. Вони, ті перші учні, були цікавою групою: рибалки, збирач податків та інші. Коли їх було покликано стати апостолами, вони не сповнилися гордовитості, і не вважали себе вищими за інших. Одного разу, після того як декого з них побили, вони йшли своїм шляхом “радіючи, що сподобились прийняти зневагу за [Його] Ймення” (Дії 5:41).

Цінність майже не пов’язана з віком. Але вона повністю пов’язана зі служінням. Господь ясно дав зрозуміти, що суть цінності полягає в служінні не тільки членам сім’ї та друзям, але також і незнайомцям, і навіть ворогам. У *Втраченому раю* Мілтона вірно сказано:

*Часто немає нічого кориснішого
за самоповагу, зрощену на справедливості й правді
та добре доглянуту².*

Шість ключів до здорової самоповаги

Перший—зберігайте свою свободу волі

Я хотів би запропонувати шість важливих ключів до збереження здорової самоповаги. Ключ перший—це зберігати свою свободу волі. Це означає, що ми не повинні відмовитися від самоконтролю, піддатися звичкам, що сковують, залежності, що робить рабами, поведінці, що знищує. Щоб зберегти нашу свободу волі, ми повинні уникати смертельних пасток і капканів, з яких може не бути виходу. Деякі, потрапивши в пастку, витратили кращі роки свого життя, намагаючись вивільнитися і, роблячи це, настільки виснажили себе, що зрештою звільнившись від залежності, стали перетомленими, спустошеними, з зіпсованими нервами і назавжди пригніченим розумом.

Наскільки кращими б ми були і наскільки повнішою була б наша свобода волі, якби ми могли сказати з автором Псалмів: “Я від кожної злої дороги повстримую ноги свої” (Псалми 119:101).

Другий—смирення

Другим ключем до достатньої самоповаги є смирення. Я маю на увазі не те смирення, коли “б’ють себе в груди” та “каються у волосяниці та в попелі”. Я маю на увазі смирення, що походить від внутрішньої сили та спокою. Це смирення, що дозволяє

нам змиритися з наявністю бородавок на своєму тілі і жити з ними, не намагаючись приховати їх під косметикою. Важливо, без ремствувань чи виправдань, навчитися жити з тими нашими фізичними чи психічними вадами, які не можна усунути. Не так давно мені зробили операцію на хребті, і після неї я вже не був таким, яким був, і, можливо, вже не буду. Але коли я вперше виступав у Конференц-центрі з ось такої маленької трибуни, одна з наших онучок сказала: “Ой, дідусю, тобі там так затишно мало бути. Мені самій хотілося вибігти до тебе і залізти на коліна”.

Кілька років тому у мене з’явився прекрасний і дивовижний новий друг. Він—успішний бізнесмен, людина витончена, приваблива, має прекрасний вигляд. Його обличчя сяє духовністю. Кількома місяцями пізніше я помітив незначну кульгавість у його ході, якої не помічав раніше. Я придивився уважніше. Сяюча посмішка мого друга вже не приховувала від мене його невеличкий горб і деяку деформованість хребта. Ці фізичні вади були настільки скриті його природною добротою, теплом душі і чарівністю, що в цілому стали майже непомітними. Мій друг сприймає свої фізичні вади зі смиренням і мужністю, і повністю компенсує їх своїм природним характером.

Існує ще один аспект смирення, який слід згадати—здатність сприймати навчання. Пророк Самуїл радить: “А тепер станьте, і я буду судитися з вами” (1 Самуїлова 12:7). Притчі нагадують нам: “Хто любить навчання, той любить пізнання” (Приповісті 12:1).

Третій—чесність

Третім ключем до самоповаги є чесність. Чесність починається із чесності перед самим собою. Кілька років тому я спостерігав надзвичайно сумну драму—у суді розглядалася справа про право опікування над кількома дітьми. Було заявлено, що мати дітей—нікудишня мати, а щоб підкласти дров до вогню, додано, що вона ще й погана господиня. Представниця соціальної служби засвідчила, що, відвідавши будинок цієї сім’ї, побачила розгардіяш і бруд на кухні.

Матір, яка прагнула залишити за собою опікування над своїми дітьми, запросили до “місця для свідчень”. Вийшла огрядна, середнього віку, неприваблива жінка; вона присягнула говорити правду і сіла на “місце для свідчень”. Адвокат батька

(цей батько одружився вдруге і прагнув опікунства над дітьми) безжально роздуб свідчення представниці соціальної служби. Його запитання до загальної в кут матері були нищівними.

“Хіба не факт,—спитав він,—що ваш будинок був брудний, як свинарник, того дня, коли вас відвідала соціальна служба?” Яка драма! Що могла мати найліпше сказати у відповідь на свою користь і захистити своє опікунство над дітьми? Що вона мала сказати? У повітрі запанувала напруга! Якусь секунду вона помовчала, а потім відповіла, спокійно і цілковито впевнено: “Так, того дня в моєму будинку дійсно був розгардіяш”.

Її чесність явно здивувала навіть суддю, і він, нахилившись, спитав: “Що ви маєте на увазі, кажучи “того дня”?”

“Ваша честь,—відповіла вона,—того ранку, перед візитом представниці соціальної служби, я консервувала персики. Я почистила, зварила і законсервувала 70 літрів персиків. Я не завершила прибирання, коли прийшла представниця соціальної служби. Моя раковина була все ще липкою від сиропу, який переливався, коли я заливала його в банки перед тим, як закрити. В моєму домі дійсно був розгардіяш того дня. Я намагаюся бути доброю господинею, але з трьома дітьми я дійсно не завжди можу тримати дім в порядку”.

Її щирість і прямота повністю обеззброїли і приголомшили позивачів. Коли вона закінчила говорити, кожен у залі суду знав, що суддя ухвалить рішення на її користь. Коли вона підвелася і пішла з “місця для свідчень”, її хода і впевненість були немов у королеви. Чесність перед собою є основою чесності як такої і ключовим каменем самоповаги.

Четвертий—працелюбність

Четвертим ключем до самоповаги є працелюбність. Найталановитіший спортсмен нашого університету мав успіх у кожному виді спорту. Він грав у футбол і брав участь у бігу з бар’єрами—навіть був рекордсменом кількох міжуніверситетських перегонів. Наш тренер Аїк Армстронг вимагав, аби спринтери один раз на тиждень пробігали 275 метрів з іншими бігунами, щоб збільшити витривалість спринтерів і швидкість інших

бігунів. Мій друг—великий спортсмен—біг поперед усіх бігунів майже 250 метрів, але як тільки якийсь бігун обганяв його, він зупинявся і не доходив навіть до фінішу. Його природний талант і здібності були такими, що у нього не було потреби працювати над самовдосконаленням. Він одружився, але шлюб не вдався. Він подався до професійного футболу і був такою собі зіркою, доки не став вживати наркотики і не помер від згубних наслідків вживання наркотиків і алкоголю. Інші ж, зі значно меншим талантом, змогли досягти набагато більшого.

З досвіду знаю, що є дуже небагато людей, які по-справжньому геніальні. І хоча обдаровані люди й існують, проте більшість роботи у світі і деякі з найвеличніших внесків зроблено звичайними людьми, завдяки розвиненому ними таланту. Найзвичайнісінький талант можна підживлювати і виплекати до великого дару через працелюбність. Деякі китайські майстри витрачали роки, щоб зробити один витончений витвір мистецтва неймовірної граціозності і краси. Не всі ми маємо талант до мистецтв, таких, як малювання, скульптура чи музика. Існує багато неявних талантів. Дехто має природний дар робити так, щоб інші відчували себе важливими, щасливими і особливими. Такий дар слід розвивати і зміцнювати.

Так само і духовні дари можуть бути очищені й збільшені через праведне життя, молитви, вивчення Писань та послух. Кажуть, що Джордж Лукас якось сказав: “Не має значення, що люди кажуть про мене чи що я кажу, має значення те, чого я досягаю”. Те, чого ми досягаємо, допомагає нашій самоповазі. Інколи ми можемо думати: “Робота, яку я виконую, є неважливою” або “Я лише це читю”. Кожна робота, яку маємо робити, є важливою, якою незначною вона не здавалася б, хтось має її робити.

П’ятий—здатність любити

П’ятим ключем до зміцнення самоповаги є здатність любити. Спаситель дав заповідь любити інших і себе³. Чи достатня моя любов до себе, щоб посміятися над собою, визнати помилки, люб’язно сприйняти комплімент? Чи достатня моя любов до інших, щоб посміхнутися і привітатися із зовсім незнайомою людиною?

Багато років тому у семінарії наш клас навчали:

*Я маю жити з собою, і тому
я хочу бути гідним дружби з собою;*

*.....
Я хочу ходити з піднятою головою.
Я хочу завоювати повагу всіх людей.*

*.....
Мені ніколи не сховатися від себе,
я бачу те, чого інші можуть ніколи і не побачити.*

*.....
Я ніколи не обманюватиму себе,
і, що б не сталося, я хочу
поважати себе і мати чисту совість⁴.*

Шостий—любов Бога

Шостим і найважливішим ключем до самоповаги є любов Бога. Цар Веніямин нагадує нам: “Як може знати людина господаря, якому вона не служила?” (Мосія 5:13). У своєму посланні до Тита Павло нагадує нам, що є багато тих, хто “твердять, немов знають Бога, але відкидаються вчинками” (Титу 1:16).

Апостол Іван дає нам цінний ключ: “А що в нас пробуває, пізнаємо це з того Духа, що Він нам Його дав” (1 Івана 3:24).

Іван висловлює важливу думку про послухність, кажучи: “А що ми пізнали Його, пізнаємо це з того, коли заповіді Його додержуємо.

Хто говорить: “Пізнав я Його”, але не додержує Його заповідей, той неправдомовець, і немає в нім правди!” (1 Івана 2:3–4).

Є багато людей, чия самоповага була спустошена втратою близьких, розлученням чи іншими особистими невдачами. Хтось несе непомірний тягар провини через тяжкі гріхи. Гріх дуже нищівний для самоповаги. Коли його скоєно, дуже часто починається самовиправдання і навіть брехня. Саме через це правосуддя стає дуже суворим до порушника.

На щастя, у нас є великий принцип покаяння, завдяки якому гріхи, що “як кармазин”, можуть стати “білі, мов сніг” (Ісаїя 1:18). Я вдячний за цей принцип і молюся, щоб ніхто не вагався знайти спокій, що приходить завдяки покаянню. Важливо пам’ятати і ніколи не забувати, що всі ми—чоловіки і жінки—були створені за образом Бога і нас було створено Богом. Людство—це найблагородніше з усіх створінь.

Автор Псалмів запитує: “Що є людина, що Ти пам’ятаєш про неї, і син людський, про якого Ти згадуєш?”

А проте вчинив Ти його мало меншим від Бога, і славою й величчю Ти коронуєш його!

Учинив ти Його володарем творива рук Своїх, все під ноги йому вмістив” (Псалми 8:4–6).

Часто під час свого служіння, рукопокладаючи президента колу чи президента місії, я мав чітке відчуття того, що людина, на голові якої лежали мої руки, була передвисвячена на це покликання. Пророк Єремія отримав це запевнення особисто від Господа: “Ще поки тебе вформував в утробі матерній, я пізнав був тебе, і ще поки ти вийшов із нутра, тебе посвятив, дав тебе за пророка народом!” (Єремія 1:5).

Не всіх нас покликано бути провідниками в Царстві. Однак, чи існує величніша робота, ніж бути вчителем, батьком, матір’ю? Тому ніхто не буває “нічим”. Зерна божественності знаходяться в кожному з нас. Прийде день, коли ми всі звітуватимемо перед Богом за все, що ми зробили з тією частиною божественності, що всередині нас.

Сьогодні чудовий вечір, і було б добре, люба молодь, щоб ви провели разом якийсь час, тож я буду завершувати. Я хочу навчити вас того, чого навчав генеральних авторитетів на конференції: щоб бути вічними, збори не обов’язково мають бути безкінечними.

Я свідчу, що Бог любить кожного з нас, навіть з бородавками і всіма нашими недопінками. Я свідчу, що Він знає кожного з нас поіменно. Я свідчу, що кожен з нас має потенціал у цьому житті і житті прийдешньому, що перевищує наші найсміливіші мрії. Я свідчу через дари Святого Духа, що ми виконуємо Його святу роботу.

І я хочу проголосити над усіма вами апостольське благословення небесне і молюся, щоб ми могли знати, ким ми насправді є—синами і доньками Бога. Благословення, яке я проголошу над вами, є тим самим благословенням, яке Господь дав Нефію, але я підставлю замість імені Нефія ваші імена: Білл і Генрі, Кетрін та Елен,—всіх вас, кожного з вас:

“Благословенний ти [Біллі, і Генрі, і всі ви] за те, що ти зробив; бо Я бачив, як ти невтомно проголошував Слово, яке Я дав тобі, цьому народові. І ти не злякався їх і не прагнув врятувати своє власне життя, але прагнув виконати Мою волю і дотримуватися Моїх заповідей”. А ось і благословення: “Через те що ти робив це так невтомно, ось, Я благословлю тебе назавжди; і я зроблю тебе могутнім у слові і вчинках, у вірі і в діяннях” (Геламан 10:4–5). В ім’я Ісуса Христа, амінь.

Посилання

1. Harold B. Lee, *Stand Ye in Holy Places* (1974), 6–7.
2. In *Complete Poetry and Selected Prose of John Milton* (1950), 281, book 8, lines 571–573.
3. Див. Матвій 22:39.
4. “Myself,” in *Collected Verse of Edgar A. Guest* (1934), 724.